

Chú Hui

BK typed từ 1 cuốn local magazine, share với các bạn!!!

Không hiểu? Lý do nào ông bà Hai lay chữ Hui để đặt tên cho con. Lúc con nhỏ, chú Hui trông khô ngô sáng suả lắm. Chú lại ít bị bệnh. hoan. và rất chóng lớn. Năm lên bốn tuổi, chú đã lớn kíp. anh Hung, anh ruột. chú, lớn hơn chú hai tuổi. Hai anh em cùng ham chơi, cùng nghịch. ngơ. như bao trẻ con cùng trang lứa trong vùng.

Ngày đầu cha mẹ Hăng don. nhà tới ấp Năm, Hăng đã biết Hùng và Hui là hai anh em, nhưng không phân biệt. được. đứa nào anh đứa nào em. Hai đứa rất giống nhau và tác người* cùng ngang cỡ nhau như hai đứa sinh đôi vậy. Chúng lại chỉ kêu nhau bằng tao với mày. Mãi tới khi nhập. bon. đi chơi chung với nhau rồi Hăng mới biết Hui là em Hung, lại cùng tuổi với mình. Vùng Hăng ở gần núi, có nhiều cây cối rậm. rap. cho nên có nhiều giống chim chóc sinh sống. Gần đó cũng có một khu đất lớn, hình như tột về phong thủy, nhưng nhà giàu nhiều nơi hay đến chôn mồ mả, dân địa phương gọi là "Côn Mồ". Khách thanh thị nhiều người* đi thăm viếng lăng mộ qua đay ghé lại nghỉ chân đều tỏ ra mê say thích thú cái cảnh ngòi dưới bóng mát mà nghe chim hót líu lo Nhưng đứa trẻ vẫn hay bắt chim con để nuôi chơi Trẻ con đứa nào cũng rất ưa chim và cũng quý chim như vàng. Nhưng đứa khôn ngoan thính? thoang? lại bán được. nhưng con chim cho khách thanh thị với một giá "ngon lành". Khách ưa nhất là giống chim saó, chim cương vì hai giống chim này khá đẹp. và hót vui tai, lại có thể huấn luyện. biết tuân lệnh. người*. Cha mẹ Hăng làm nghề thợ may cho nên không bao giờ kiếm được. một con chim cho Hăng nuôi Hăng vẫn ước mơ đến nhập. tâm làm sao có được. một con saó mà khi nghe tiếng Hăng huýt thì nó nhanh nhen. nhảy lên vai, lên tay Hăng như nhưng đứa trẻ khác đã làm. Hăng thương nhìn nhưng đứa ban. săn sóc chim, cưng chim mà thêm thương. Chưa khi nào có chim nhưng Hăng đã tập. được. một giọng. huýt rất sành sỏi, linh động. Hăng có thể giả làm giọng. chủ để huýt bắt cứ một con chim nào đã được. huấn luyện. kỹ nghe cũng phải làm. Nhưng với cách đùa cho đỡ ghiền này, Hăng hay gặp. phan? ứng, có khi dữ dội, của nhưng đứa trẻ khó tính. Có đứa đã gay sự, gán cho Hăng tội muốn ăn cắp chim.

Năm Hăng lên bảy thì trong làng bắt đầu mở trường học. Hung, Hui và Hăng đều được. xếp vào học. một lớp. Ba đứa đều học. hạnh siêng năng chăm chỉ, thay giáo rất hài lòng. Kết quả năm học. đầu tiên Hui đứng đầu lớp, Hung đứng thứ ba và Hăng đứng thứ sáu trong một lớp trên bốn chục. học. sinh đủ cỡ tuổi từ 6 đến 12.

Đầu năm học. kế tiếp, cả Hung lẫn Hui đều được. cha mẹ thưởng cho mỗi đứa một con chim saó vừa mới nhú lông ống. Hung và Hui vô cùng sung sướng. Ngày nào chúng cùng đều bỏ nhiều thì giờ ra các bãi cỏ bắt châu chấu, để hay chuồn chuồn cho chim ăn. Tội nghiệp. bé Hăng mỗi lần trông thấy cảnh ban. nhón con mồi bỏ vào miệng. chú chim nhỏ xíu đang hả hê rồi ngậm. con mồi mà nuốt ực. một cái thì thích thú lắm. Nhiều lần Hăng đi theo Hung và Hui để bắt mồi giùm. Hai con chim lớn như thôi? không bao lâu chúng đã đủ lông cánh, nhảy nhót và bay được. từng đoàn. ngắn. Chúng cùng bắt đầu biết tuân theo vài khẩu lệnh. của chủ. Hai đứa trẻ cùng bắt đầu say sưa với cái thú huấn luyện. con chim của mình. Hăng cũng muốn làm huấn luyện. viên phụ nhưng Hung không ựa Chỉ có Hui, hình như thông cam? được. ước muốn của Hăng, chịu để cho Hăng tham gia huấn luyện con chim với mình. Một lần Hui cầm con chim đưa cho Hăng:

- Cho mày mượn. chơi một. buổi? đó!

Hăng sung sướng cam ơn rồi rít ròi cầm chim chạy liền. Hăng đem con chim về nhà mình khoe với Mẹ Nhưng chỉ được. một lát, Hăng đem trả lại cho Hui Hui ngạc nhiên hỏi:

- Mày cứ chơi với chim đi, tao cho mày mượn. một. buổi? lần. mà!

- Tao vẫn rất muốn chơi nhưng má tao không cho chơi Má tao bảo nếu lỡ làm chim chết mày bắt đền không có mà đền.

- Không, đâu chim có chết tao cũng không bắt đền mày đâu. Và lần khác, khi nào thích chơi chim mày cứ nói tao cho mượn.

Từ đó hai đứa trẻ gần như chơi chung con chim saó ay. Hình như Hăng có khiếu và siêng huấn luyện. chăm sóc con chim hơn nên chẳng bao lâu con saó của Hui cũng khôn vượt. hẳn? rất xa con saó của Hung. Con saó này có thể nghe lệnh. gọi mà đến, nghe lệnh. đuổi mà xa ra, biết tuân hạnh được. cả lệnh. lưm. một. conq. rác manq tới cho chủ. Buổi tối đến, saó đi với Hăng thì

Hằng` giữ mà đi với Huệ thì Huệ giữ. Mỗi đứa đều^` đã sấm' một. cái lông` riêng để bảo vệ chim tránh nanh vuốt' lũ mèo. Lũ trẻ và cả người\*` lớn ai cũng~ trâm` trở khen từ trước tới nay chưa có một. người\*` nào huân' luyện. được. một. con sao khôn đến thế. Người*` ta đặt. thêm cái tên mới cho con sao của Huệ là sao khôn để phân biệt. với con của Hằng` là sao khờ.

Nhưng~ khi cái lông` của Huệ trống không là biết' con sao khôn ngủ ở nhà Hằng`. Lân` lân` con sao cang` quần quít với Hằng` hơn với Huệ Thanh` ra cái lông` của Huệ có khi vắng' về suốt' tuần`. Mẹ Huệ thay^' váy^., một. hôm nói đùa với những~ người\*` trong nhà:

-May^' bữa nay con sao khôn cứ về ngủ với mẹ nó chứ không chịu về ngủ với ba nó à?

Mọi người*` cười ồ lên. Hằng` cười to tiếng và cười dài nhất'. Huệ thì ben~ len~ cúi gằm` mắt. Cha Huệ nhìn` Huệ cười nói thêm:

- Trông cũng~ xứng đôi vừa lứa đó chứ! Con thích' không ba lo trước cho!

Mọi người*` lại thêm một. trăn. cười nữa.

Sáng hôm sau, Huệ gặp. mặt. Hằng` liền` nói:

- Hằng` ơi, tao cho hăn? may con sao khôn đó nghe Từ nay may giữ lay^' nó một. mình` mà chơi! May muốn làm` gì tùy may.

Ban đầu^` Hằng` ngạc. nhiên và lo lắng nhưng sau thay^' Huệ có vẻ thiệt. tình` không có chút giận. hơn` nên sung sướng lắm. Đây^ là lần` đầu^` Hằng` chinh' thức làm` chủ một. con chim. Con sao tuy khôn nhưng không thể tự túc kiếm ăn. Việc. bay để kiếm mồi, trừu chinh' cha mẹ nó không ai huấn luyện. được. cho nó. Hình` như cũng~ từ đó nó chỉ biết' có Hằng` chứ chẳng? lưu luyện chỉ người*` chủ cũ. Huệ thì trở thành` người*` đi kiếm mồi giúp' cho Hằng`.

Một. buổi chiều^` Huệ đang học. bài bỗng~ nghe tiếng Hằng` khóc bù lu bù loa ngoài đường`, Huệ lật. đất. bỏ vở chạy rạ Huệ thay^' Hằng` đang cầm` con sao mới chết' con` nóng hoi^? mà khóc. Có may^' đứa ban. cả trai lân~ gái đứng vây^ quanh. Huệ lật. đất. hỏi

- Con sao vì sao chết' vậy^?.

- Than(g`...Thiệt...nó...bắn...Hằng` vừa khóc tức tưởi vừa nói.

Thế là Huệ lao đi như một. mũi tên. Hằng` cũng~ cầm` con sao chết' leõ đẹo chạy sau cũng`. Tuy nhỏ đến nhà thằng` Thiệt. kip. lúc hứng kiến một. trăn. thư hung` giữa Huệ và Thiệt. Thiệt. lớn hơn Huệ tới bốn tuổi và lớn xác hơn, nhưng hình` như nó biết' có lỗi nên cứ vừa đỡ đòn` vừa thut. lui trong khi Huệ cứ tấn công liêu^` mang. Huệ lẫn xả vào ôm được. chân Thiệt. và cắn' một. miếng vào bắp vế muốn đứt' thịt. ra làm` Thiệt. hét lên một. tiếng lớn, vung` chạy

Mất con sao, Hằng` cứ buồn` rầu mãi. Huệ cũng~ buồn` nhưng ngày nào cũng~ an ủi, khuyên dỗ Hằng`. Huệ hứa nhất' đình. sẽ tìm` cho Hằng` một. con chim khác. Và ngày nào nó cũng~ len lỏi đi tìm` chim thất. Thế rồi^` một. hôm Huệ vui vẻ đến nói với Hằng`:

-Tao đã tìm` được. một. tổ quạ, ngày mai đi với tao mà xem tao bắt'. Tao cho may lựa hai con nào may thích' nhất'.

Nghe Huệ nói, mặt. Hằng` rang. rỡ hăn? lên. Nụ cười vắng vẻ trên môi Hằng` mấy hôm nay bay^ giờ trở lại:

- Thật. hả Huệ? Ngày mai tao đi với may! Tao đem kẹo cho may ăn nữa.

Thế là hôm sau Hùng, Huệ và Hằng` dân~ nhau đi bắt' tổ quạ Ba đứa vong` vong` băng qua nhiều rẫy, sau hết' chúng đến một. cái rẫy trồng` nhiều^` cây^ ăn trái. Tổ quạ làm` trên một. cây^ xoài, cách mặt. đất' chừng` sáu thước. Huệ hăng hái cầm` một. chiếc tạt' linh' khá rộng. và dài leo lên cây^.

Huệ leo thoăn thoắt' như một. con vượn. Hằng` và Hằng` nhìn` theo với vẻ thán phục. lắm'. Thoắt' một. cái, Huệ đã với thau^' tổ chim. Hai chân Huệ kẹp. ghim` cứng vào thân cây^ xoài, một. tay Huệ nắm một. nhánh xoài đông` thời kẹp. chiếc tạt' chưa nửa miếng., tay con` lại thì sờ lên tổ chim. Mấy con quạ con nghe tiếng đông. lạ nép' mình` im phăng phắc. Huệ đang thò tay vào tổ thì giựt. nay^? mình` : rút., rút., rút...mấy con chim bay ra, hét' con này đến con khác. Loạt. chót hai con cũng` bay ra một. lần`. Trong lúc hoang? hốt' bối rối^', Huệ buông luôn cả tay đang giữ canh` xoài mà rướn người\*` chồm` theo bắt' con chim. Rủi thay, chim thì không bắt' được. mà Huệ lại té nhào xuống đất' nằm` bất' động. Hằng` thay^' thể chạy lại ôm Huệ đỡ day^.. mà khóc nức nở.

Hằng` thì mặt. tái mét run lay^? bay^? đứng một. chỗ chẳng? biết' làm` gì. Nhưng một. lát sau thì Huệ mở mắt' ra:

- Con` con quạ nào không?

Cau^ hỏi làm` cho cả Hằng` lân~ Hằng` vừa mừng` vừa tức cười.

Thế là chúng vội kéo nhau về. Sợ bị la rầy, cả ba đứa không hề tiết' lộ chuyện. đi bắt' quạ cho ai hay Suốt' bốn tháng đầu^` niên khóa Huệ đều đứng đầu^` lớp'. Huệ tỏ ra là một. đứa trẻ thông minh hiem' có. Thay^` giáo nhận xét không thể có một. trò nào kể tiếp' đó có thể chen chân thay thế Huệ được. Thay^` mừng` cho gia đình` Huệ, mừng` cho cái âp' heỏ lãnh và cũng~ mừng` cho chính' mình` có duyên gặp. được. một. học. trò có thiên tài. Nhưng qua tháng thứ năm thay^` giáo rất' ngạc. nhiên thay^' Huệ học. hành` sa sút một. cách tẻ hại Trước đây^, mỗi khi gọi Huệ lên hỏi bài, thay^` giáo coi như là một. cách nhắc khéo bài vở cho những~ học. trò khác. Cái giọng. lanh lanh?, rõ rang`, trợn tru của Huệ như một. đầu^' ấn mạnh. vào trong óc những~ trò nào chưa nhớ phải nhớ. Nhưng bay^ giờ thay^` giáo thất' vọng. thay^' bài học. nào Huệ cũng~ không thuộc., bài làm`

nao Hui cung~ không thuộc., bài lam` nao Hui cung~ lam` sai Hai trò ngoi^` bên canh. Hui lau^ này cứ chep' bài tập. của Hui bay^ giờ cung~ ngân? ngơ lúng túng.

Chieu^` kia, thay^` giao ghé thăm nhà Hui, cung~ may gặp. lúc cha mẹ Hui đều ở nhà. Thay^` giao nói cho ông bà biết' về học. hanh` của Hung` và Hui Thay^` cung~ hơi tỉnh` tran.g Hui sống trong nhà có gì khác' thương` không. Bay^` giờ ông bà Hai mới để ý nhớ là trong thời gian gần` đây^ Hui cứ hay ngòì thân? thờ một. minh` nhìn` đau^ đau^ mà miêng. cứ lam? nham? không biết' nói gì. Thât. tỉnh` khi thay^` thể hai ông bà cứ cho là Hui nhâm? bài học. Ông bà cung~ sức. nhớ tới là độ này Hui cung~ không con` siêng tắm rửa như trước. Áo quần` mặc. Hui cung~ quên thay lam` cho bà Hai phải nhắc'.

Từ đó cha mẹ Hui bắt' đau^` theo dõi Hui Một. hôm thay^` Hui ngoi^` nói lam? nham?, mẹ Hui len lén lại đặng` sau nghe thử Hui nói gì. Bà chỉ nghe lom? bom? mấy tiếng "tao cho may` hai con quạ đẹp. nhât'". Bà lên tiếng hỏi:

- Nay Hui, con nói cho ai hai con quạ thế?

Hui trả lời:

- Ừ, ừ, phải rồi, cho nó hai con quạ đẹp nhât'!

Nói xong Hui bỏ đi ngòì chỗ khác.

Mẹ Hui thay^` lạ quá đi theo hỏi nũa thì Hui cung~ trả lời y như trước và lại bỏ đi chỗ khác lần` nũa. Lần` thứ ba khi thay^` mẹ đến gần`, Hui không nói gì nũa mà vội tranh' ngay. Bà lo sợ kêu^ Hung` lại hỏi:

- Quạ ở đau^ mà thặng` Hui cứ nói cho ai đó hai con đẹp. nhât' con có biết' không?

Hung` biết' rằng` khó giáu nói^? mẹ nũa nên đem chuyên. Hui leo bắt' tổ quạ roi^` bị té nói cho mẹ nghe. Bà mẹ vô cung` hoang? hôt'. Thế này thì đúng là tại con mình` nghịch. ngơ. treò phá phách nhăm` chỗ linh thiêng roi^`! Không kip. hỏi ý chồng`, bà sai Hung` chạy đi mua ngay một. nãm' bông và mấy nài chuối, bà lam` thit. ngay một. con gà trống rồi dặt' hai anh em đến ngay nơi Hui bị té để cúng tạ lỗi với thanh' thân`. Tối đến, bà lại sắp' dặt. đủ lễ cho chồng` cúng lạy ông bà tổ tiên trong nhà cung~ như kẻ khuât' mắt. khuât' may bên ngoài xin phù hộ cho Hui được. tai qua nạn khỏi

Nhưng chứng bệnh lạ của Hui không lành` mà ngày càng` nặng. thêm. Ông bà Hai phải chạy đôn chạy đáo lo đủ thay^` thuốc, thay^` cúng, thay^` bôi đến kiệt. quệ gia đình` roi^` cung~ phải buông xuôi

Hai tháng sau Hui phải bỏ học. Hăng` ngày Hui cứ ngòì thân~ thờ trước cửa ngó ra đường`. Thay^` ngui\*` quen không chào, thay^` ngui\*` lạ không hỏi, ai lam` gì cung~ mặc. Ăn xong lại ra cửa ngòì. Ngoi^` hoai không biết' chán. Ngòì buoi^? này qua buoi khác. Khi bị ai nói năng rầy rà Hui lại bỏ đi tìm` chỗ khác để ngòì. Người ngoài không rõ, có ai có việc. hỏi đến Hui, Hui cung~ không quay lại nhìn` mắt. người hỏi mà chỉ trả lời:

- Ừ, ừ, phải rồi, không biết'!

Thế roi^` thôi. Neu^` có 'ai hỏi găng. vài ba lần` thì Hui lại không trả lời nũa mà bỏ đi ngòì chỗ khác. Mẹ Hui bây giờ ngoài việc. phải lo chăm sóc tưng` miếng ăn cho Hui, nhắc nhở Hui thay áo quần`, bà lại phải lo việc. tắm rửa cho Hui nũa vì Hui không con` biết tự tắm rửa nũa.

Từ ngày Hui bị tai nạn., Hăng cung~ buồn` bã lắm. Cái niêm` thích thú chơi chim của Hăng` hình` như cung~ biến luôn. Hăng` không con` nhìn` nhưng` đũa ban. cứng chim một. cách them` khát say sưa như ngày nào. Hăng` không con` một. chút ước ao nhỏ được. lam` chủ một. con chim đẹp. khôn ngoan. Hăng` thay^` sợ sợ sao sao ay^`. Hăng` cung~ it' lang thang đi chơi với ban. bè như trước. Lau^ lau^ có cái kẹo, miếng bánh, Hăng` lại đem sang cho Hui và ngòì nói chuyện. với Hui Nhưng gần` như Hui cung~ chẳng? biết' Hăng` là ai hoặc không quan tâm tới Hăng`. Hăng` đưa bánh kẹo thì Hui cứ lằng. lẽ câm` lay^` mà ăn. Hăng` nói chuyện. thì Hui cứ lằng. lẽ nghe. Nếu Hăng` hỏi gì thì Hui lại "Ừ, ừ, phải rồi, không biết'". Chỉ có một. lần` mắt' Hui chợt. sáng lên mà hỏi Hăng`:

- Hai con quạ tao cho may` biết' bay chưa

Đó là cau^ hỏi có vẻ khôn ngoan duy nhât' trở lại với Hui một. lần` lam` cho mọi ngui*` vô cung` mừng` rỡ. Nhưng~ ngui\*` nghe cau^ ấy đều xum' lại quanh Hui lập. tức. Nhưng đôi mắt' Hui liền` trở lại thân~ thờ, lac. thân` như trước. Các cau^ hỏi tiếp' đó lại được Hui đáp' lại bằng` lời đáp' cố hữ "Ừ, ừ, phải rồi, không biết'!".

Chỉ con` may một. điều^` là Hui không khi nào gay^ phiền` phức cho ngui\*` xóm giềng`.

Tỉnh` trạng này kéo dài mãi hơn bốn năm năm. Dân` dân`, ngoài người trong nhà, Hui cung~ nhớ mặt., nhớ tên được. một. vài người hay lui tới với gia đình` Hui Khuôn mặt. Hui lúc này trông banh. ra, nhợt. nhát. ra và lúc nào cung~ có vẻ như cười một. minh`. Cái nụ cười ngậy ngậy, ma ma trông đến dễ sợ. Mấy đũa con nít lạ trông thấy liền` phải tranh' đi hoặc bỏ chạy mất'. Có ngui*` khuyên cha mẹ Hui nên thử tập. cho Hui đi lam` việc, có thể tránh bớt' cho Hui bị lưỡng xương. Ông bà Hai nghe vậy thì biết' vậy^`. chứ cung~ không tin tưởng?, hy vọng. gì.

Một. lần` đang đào lỗ trồng` chuối trong vườn` nhà, ông Hai bị gay^~ mất' cái cán xeng?. Lúc ay^` trong nhà không có ai để nhờ lay^` qium` cái xeng? khác thay thế. Ông vừa vắn' thuốc hút vừa gọi

đại Huệ đem xeng? ra cho ông. Gọi là gọi đùa vay^ . thôi, nhưng không ngờ Huệ cầm^ xeng? ra cho ông thật. Khi ông lam^ thì Huệ đứng chăm chú nhìn^ . Lam^ một. chốc, ông quay lại hỏi Huệ:

- Con lam^ được. không?

- Ừ! Ừ! Được.!

Ông trao cái xeng? cho Huệ và đứng nhìn^ Huệ lam^ xem sao Ông Hai ngạc nhiên thay^ Huệ chịu lam^ và lại lam^ được. Thế là ngay buổi chiều^ ay^, hai cha con cùng^ dạo phố trông^ chuôi. Qua một. ngày lam^ việc., thay^ Huệ không tỏ ra mệt. nhọc. mà có vẻ vui thích^ . Từ đó, lam^ công việc. gì ông Hai cùng~ kêu^ Huệ đi theo Đắc. biệt. là khi đi lam^ dù trời nắng hay mưa, Huệ vẫn~ không bao giờ chịu đội nón đội mũ. Càng^ đi lam^, Huệ càng^ ăn được. cơm, càng^ lớn con thêm, càng^ trở nên đen đui, gầy? đi cái vẻ nhợt. nhợt. mà quá. Huệ lam^ việc. gì cùng~ siêng, lam^ nhiệt. tình^, lam^ tới nơi tới chốn. Dĩ nhiên là Huệ chỉ biết^ tuân hành^, cha chỉ đâu^ lam^ đó, không có sáng kiến. Cùng~ là điều^ may cho gia đình^ Huệ, khi Huệ biết^ hăng say trong công việc. ruộng. ray^~ thì ông Hai mất^ . Bà Hai phải thay ông điều hành^ công việc. lam^ ăn. Huệ có sức khoẻ , chịu lam^ nên công việc. trong nhà cùng~ chạy đều^ . Tuy thế, nhưng~ khi ranh? rồi, Huệ vẫn~ cứ tìm^ chỗ ngồi thờ ra như trước. Chỉ có chút tiến bộ là Huệ biết nói thêm được. một. số tiếng thông thương^ . Nhưng~ ngày tết nhất^, nhưng~ người thân quen tới thăm cùng~ có người lì xì cho Huệ như một. đứa trẻ. Huệ cùng~ đưa tay nhận hết^ . Bà Hai cùng~ thỉnh? thoang? đưa tiền^ cho Huệ bảo khi thêm^ chi cứ mua ăn. Huệ lay^ tiên^ nhưng ít^ ai thay^ Huệ tự mình^ ăn hàng^ bao giờ.

May^ năm sau Hung^ đi lính^ . Hai cô em gái của Huệ, Mai và Hạnh., cùng~ lần^ lượt. đi lay^ chồng^ . Trong nhà chỉ còn^ von? ven. hai mẹ con. Didieu^ an ủi lớn cho bà Hai lúc này mỗi lần^ Hung^ , Mai hay Hạnh. về thăm, Huệ cùng~ biết^ tỏ ra mừng^ rồi. Huệ biết^ nghe lời mẹ, lời anh và nghe lời cả hai em.

Rồi Hung^ xin với mẹ đi hỏi Hăng^ lam^ vợ Hăng^ bay^ giờ đang lam^ cô giáo. Hai gia đình^ vốn thân nhau, Hung^ và Hăng^ cùng~ thương nhau thiết. tình^ nên mọi việc. đều^ suông sẻ. Với việc. chấp^ thuận. kết^ duyên với Hung^ , Hăng^ con^ mang ước nguyện. được. có cơ hội săn sóc giúp đỡ Huệ như với một. người ruột. thịt. bị tật. nguyên^ . Hăng^ biết rõ hơn ai hết^, cái canh? thân tan^ ma dại của Huệ bay^ giờ, phần^ lớn là do sự mê say chơi chim của Hăng^ mà nên. Hăng^ phải tìm^ cách chuộc. lại một. ít^ tội lỗi.

Năm sau, vào dịp. nghỉ phép^ thương^ niên, Hung^ tổ chức đám^ cưới tại nhà. Huệ bình^ thương^ rất biết^ nghe lời nhưng~ người trong gia đình^ . Đêm trước ngày cưới, bà Hai, Hung^ và hai em gái tề tựu đủ mặt. tại nhà trong bữa cơm tối. Mọi người đều^ nhỏ nhẹ dẫn. dò Huệ ngày mai trong lúc rước dâu^ về, Huệ phải vào buồng^ mà ngồi chờ đợi^ ra ngoài có thể lam^ cho một. số người phải sợ Người nào cùng~ một. hai lần^ dẫn. đi dẫn. lại Huệ cứ gât. đầu^ ừ, ừ. Đến sáng, bà Hai và Hung^ lại kêu^ Huệ mà dẫn. lại lần^ nữa. Mai và Hạnh. có nhiệm. vụ canh và nhắc^ chừng^ Huệ vào giờ phút quan trọng. ay^.

Đám^ rước dâu^ cùng~ khá long trọng. Khi quan viên khách khứa hai họ đã tề tựu ở nhà đàn trai, cô dâu^ chú rể sắp lam^ lễ trước ban^ thờ tổ tiên, bắt^ ngờ Huệ mặc. bộ pijama mới toanh xuất^ hiên.. Huệ đưa tay gạt mọi người*^ tiến thẳng? tới trước mặt. cô dâu^, nét mặt. Huệ vừa man dại, vừa mừng^ rồi:

- Hi hi! Con Hăng! May đến ở nhà tao hả

Hai cô phụ dâu^ hoang? hốt^ thôi^ lui may^ bước. Một. số người bên họ nhà gái cùng giu. mình^ . Mai và Hạnh. lật. đật. kéo anh mình^ vào buồng^ . May mắn là Huệ không kháng cự, nogan ngoan~ đi theo Hùng và Hăng thì điêm^ tinh~ như không có việc. gì. Mọi người*^ chỉ chưng hửng? giay^ lát. Rồi^ cục mọi chuyện. vẫn~ trôi qua êm đẹp.

Khi khách đã ra về hết^ rồi^, bà Hai lại cho don. một. mâm khác cho người trong nhà, vì trong khi bận. rộn. lo tiếp^ khách, có người*^ vẫn~ ăn uống chưa được. nọ Lần^ này quay^ quân^ đủ mặt. toan^ bộ con cái dâu^ rể. Bà Hai một. tay cầm tay Huệ, một. tay chỉ vào Hăng^ mà nói:

- Huệ này, con biết^ đây^ là ai không?

- Biết^! Con Hăng^ !

- Con không được. kêu^ là con Hăng^ nữa! Từ nay con phải kêu^ là chị Hăng^ ! Đó là chị dâu^ của con, biết^ chưa

- Không! Tôi không kêu^ con Hăng^ bằng^ chị! Con Hăng^ nhỏ

- Chị Hăng^ nhỏ nhưng chị Hăng^ này là vợ của anh Hung^ con, con phải kêu^ bằng^ chị! Con thấy thẳng^ Sanh đây^ lay^ em Mai của con nên phải kêu^ con bằng^ anh. Thăng^ Hạc đây^ lấy em Hạnh. của con nên cùng~ phải kêu^ con bằng^ anh. Vậy con phải kêu^ là chị Hăng^ mới đúng nghe chưa!

- Không! Tôi không kêu^ con Hăng^ bằng^ chị! Thế tôi nay con Hăng^ ngủ đâu^?

- Chị Hăng^ là vợ của anh Hung^ con thì chị Hăng^ ngủ với anh Hung^ con. Con đứng^ hỏi chuyện. đó lam^ gì.

Hăng^ nghe vay^ . cùng~ không lay^ lam^ phật. long^ . Hăng^ cùng~ chính^ thức gọi Huệ bằng^ danh mới kể từ đó: chú Huệ

Bà Hai phải kiên nhẫn~ giải thích' nhiều^` lần` với Huệ Mai hai ngày sau cái danh "chị Hằng`" đôi với Huệ mới được. êm xuôi

Sau thời gian nghỉ phép', Hung` trở về đơn vị Hằng cùng~ đi theo chồng vì Hằng đã xin chuyển chuyên? được đến dạy ở một. trường` học gần` nơi Hùng làm` việc.

Đến giữa năm 1975 thì Hung` vào tù, Hằng` bị đuổi việc. Bên nhà Hằng` bay^' giờ cùng~ chẳng? con` ai Hằng` phải dân~ hai con, một. trai một. gái, về ở với bà nội Bà Hai lúc ay^' cùng~ đã già lắm' rồi^`, nhưng bà vẫn~ phải tính toán việc. nương tay^~ vì Huệ chỉ có sức làm` thôi chứ không hề biết' chuyên. năng' mưa giống má gì hết'.

Thay^' Hằng` về, bà Hai rất' mừng`. Bà đang lo neu^' bà có mệnh hệ nào thì Huệ sẽ chỉ có thể làm` lao nô cho người\*` khác thôi^`. Bà biết' Hằng` rất' thương người*` em chồng` tâm. nguyên`. Qua cách Hằng` đối xử với Huệ bao nhiêu^` năm từ khi Hằng` về làm` dâu^` nhà bà đã tạo cho bà một. sự tin tưởng? lớn. Nhưng~ lần` về thăm bà, Hằng` đã không ngần` ngại giặt. giúp' bà nhưng~ đồ dơ của bà cùng~ như của Huệ Hằng` cùng~ không hề đắn đo khi bỏ tiền` ra sắm nhưng~ bộ áo quần` đáng giá cho bà, cho Huệ Thấy Huệ ưng cái gì Hằng` cũng tìm` cách kiếm' cho bằng` được. để Huệ vừa ý. Bà Hai không hề có một. tà kiêu' về vai vế chị dâu^` ông chú mà chỉ nhìn` thay^' giữa Hằng` và Huệ có một. thứ tình` thương như tình` thương mẹ con hay tình` thương chị cả em út vậy^`. Chính' bà cùng~ rõ hơn ai hết', đứa con trai tâm. nguyên` của bà bị một. khuyết' điếm? quá lớn là dơ dáy, hôi ham' mà chỉ có người\*` mẹ hay một. người*` rất' nhân đạo, rất' cao thượng. mới chịu đựng. nơi^?. Huệ không bao giờ tự mình` tắm' rửa được. Áo quần` thì bà phải đưa đến tận. tay và bảo thay Huệ mới chịu thay Đó là điều^` làm` bà mất' ăn mất' ngủ nhất'. Một. mai kia khi bà nằm` xuống rồi^` thì tình` trạng. đó sẽ ra sao

Từ cái nghề đứng bục. giảng? bài chuyên? sang nghề nương tay^~ là một. vấn đề lớn đối với Hằng`. Đãi^` vai mềm` ngày nào chỉ mang cái ba lô đi trại hè cùng~ đã thay^' khó chịu, bay^` giờ phải gánh tưng` gánh sắn, gánh khoai ngày này qua ngày khác. Cái lưng thon khi ngồi dựa ghế, khi moi duoi^~ thẳng? trên giường` lót nệm., bay^` giờ ngày nào cùng~ uốn cong gập. lại muốn gay^~ để nhổ mạ, cay^' luá, l耨m. cỏ. Ngày nào thay^' con trun` bò dưới đất' cùng~ vội vàng` tránh xa, bay^` giờ nhưng~ con đĩa lớn như ngón chân cái bám đầy^` chân mà hút máu chảy ròng` ròng` cùng~ rắng mà chịu...

Bước chuyên? tiếp' này tuy khó khăn nhưng nó con` mang ít nhiều^` tình' chất' tự do Khi mệt. lắm' mình` có thể nghỉ một. ngày hai ngày. Khi cần` việc. khác, mình` con` có thể tam. hoan~ việc. đang làm` lại Khi đang làm` việc. buồn` ngủ quá có thể tìm` lum` cay^` làm` một. giấc. Minh` làm` việc. mình` không có ai thúc đẩy^?, dom` ngó.

Tới đợt. chuyên? tiếp' từ cách làm` ăn cá thể bước sang lễ lới làm` ăn tập. thể là giai đoạn. khốn đốn cực. điếm? của đời Hằng`. Ruộng. ray^~ chính' quyền` gom hết' về một. môi rồi^` phân chia ra cho từng` đội canh tác. Mỗi người*` moi^~ việc. đều^` do cán bộ cắt' đất. Ba giờ sáng đã nghe keng? báo thức vang rền`. Năm giờ sáng đã tập. họp. ra đông` ra ray^~. Buổi tối thì họp. bình` bầu rút ưu, khuyết' điếm?, có khi kéo dài tới 12 giờ khuya Cả đời Hằng` chưa biết' đáp. nước lên ruộng. bao giờ, một. lần` được. phân công làm` việc. ay^' cùng~ phải găng loì trĩ ra mà đáp. Cùng~ có lần` được. cử đi lay^' phân Bắc' (phân người\*`), Hằng` phải nín thở, nghiến răng mà xúc. Nhăm` thời kỳ kinh nguyệt., gắp. mùa cay^' Hằng` cùng~ phải lội ruộng. sau^` để cay^'. Làm lung. vậ' và đến thể nhưng sau khi nậ. cho huyền., tình?, trich' lại cho quỹ bồi dương~ cán bộ, quỹ khen thưởng? thanh` phân` xuất' sắc', cuối vụ chia cho tổ viên đồ đông` mỗi ngày Hằng` lanh~ được. không tới một. lon rươi gạo Chú Huệ cùng~ không khá hơn được., dù chú là đan` ông có sức nhưng người\*` ta cứ lợi dụng. sự khờ khạo của chú, lại phê bình` chú là luôi nhác. Thế nhưng bao giờ Hằng` cùng~ cố gắng hết mình` trong công việc., chỉ vì Hằng` sợ bị phê bình` anh? hương? đến Hung`, người*` chồng` đang ở trong tù.

Một. lần` tình` cờ Hằng` được. cắt' việc. nhổ mạ gần` đăm' người ta cắt' cho chú Huệ cuốc. Ông thôn trưởng? thân hanh` dắt Huệ đến tận. đăm' đất' và dặn.:

- Trong ngày này chú Huệ phải cuốc cho xong đăm' đất' này nghe chưa!

Huệ ừ và lập. tức cầm cuí cuốc. Huệ cuốc ráo riết'. Khi khát nước chú chỉ ngưng` tay uống may^' ngụm rồi^` lại tiếp' tục. liên`. Thấy tội nghiệp., Hằng` gọi với:

- Nay chú Huệ, nghỉ đi một. chốc rồi^` cuốc tiếp' chứ chú làm` như vậy đuối sức mà chết' luôn đó!

- Không, ông thôn dẫn. đứng` nghỉ!

- Chú cứ nghỉ một. chút đi, tôi nói với ông thôn cho

Lần` này thì chú Huệ nghe Hằng` và ngồi xuống nghỉ. Nhưng chú mới ngồi chừng` mười phút' thì ông thôn lại đến, ông nói lớn:

- Làm` gì mà cứ nghỉ hoài như vậy? Nay chú Huệ, chú cuốc can. quá!

Rồi ông cầm` cuốc lên cuốc lia lịa liên tiếp' cả mười lát:

- Phải cuốc như tôi thể này này!

Chú cuốc ch耨m. rì và can. quá lay^' gì mà ăn!

Sau đó ông trao cuốc cho chú Huệ, thở h耨q` h耨c. mà đi nơi khác. May^' lát cuốc của ông thôn th耨t.

có tác dụng.

Ông đi rồi^^ nhưng chú Huệ cứ cuốc thật. nhanh, thật. mạnh. và cuốc mãi miệt'. Hình như chú sợ ông thôn nhìn thay^^ nên chú ngưng tay. Bây giờ Hằng mới hiểu^^ vì sao từ ngày vô lam đôi, chú Huệ về nhà ăn xong là ngủ liền cho đến khi bị đánh thức dậy đi làm ngày khác. Người* Huệ bay giờ cũng xơ xác đi rất nhiều^^. Hằng không cảm được. long lại gọi:

- Chú Huệ ơi, ông thôn đi khỏi rồi^^, cứ nghỉ uống nước đi chốc nữa cuốc tiếp'. Chứ cuốc căng lắm đuối sức mà chết bay giờ.

- Không! Không cuốc nhiều^^ ông thôn không cho gao

Rồi Huệ lại cầm đầu^^ cuốc'. Tới gần tối thì chú Huệ cuốc xong miếng đất.

Hôm sau Hằng tiếp tục nhổ mạ ở thửa mạ cũ. Buổi trưa thì toán thống kê kiểm kê? tra đến thửa đất Huệ cuốc hôm qua Hằng nghe một. người* nói:

- Cuộc như vậy^^ là đạt. lắm! Phần của ông thôn đây^^, tình cho ông ay^^ ba công.

Hằng nghe hơi ngạc nhiên nhưng không dám thắc mắc với ai hết'. Nếu cứ làm như cái đà này thì chú Huệ chết sớm thật. Gắng đem sức ra làm cho người* khác ăn mới đau long chứ. Ngất. cái là Hằng có nói chú cũng nhất định. không chịu nghe Hằng cố năn. óc suy nghĩ để tìm cho ra một. lối thoát'. Và lần đầu tiên Hằng nghĩ tới vùng kinh tế mới...

Nhân ngày hợp. tác xã tổ chức buổi liên hoan ăn mừng thành tích làm ăn tập. thể trong năm, các đội đều^^ được. nghỉ đi làm. Có chút thì giờ rảnh?, Hằng dân hai con và chú Huệ đi hớt tóc.

Khi đi ngang qua sân hợp. tác xã, Hằng thay ông thôn và may ông đội trưởng? vừa ăn tiệc.

xong con đứng tum. lại hút thuốc tán dóc trước khi về. Hằng gât. đầu^^ chào họ May người* ấy cũng gât. đầu^^ chào lại Hằng. Bất đồ Hằng thấy ông thôn co chân một. cái và một. gói gì đó trong ống quần lọt ra. Mấy viên chức đứng quanh đấy đều^^ nhìn lại và cũng cười râm lên.

Ông thôn có vẻ bối rối chốc lát rồi ông cũng cười vạy^^ tay về phía Hằng:

- Huệ ơi, may quá, tao dính. đem cái này về cho may thì lại gặp. may ở đây^^! Nay, cảm lay^^ mà ăn đi!

Ông lương. cái gói đem đưa cho Huệ Huệ mở gói ra thì thay may^^ miếng chả trứng chiên mỡ láng lương trông phát thèm cũng với một. bịch. nylon đựng. long heo Huệ sung sướng vừa bước vừa nhai trước sự ngỡ ngàng của hai đứa nhỏ. Hằng toan nói với Huệ về nhà rồi^^ hãy ăn nhưng rồi^^ lại thôi^^. Hằng quay lại nhìn ông thôn và nói:

- Cảm ơn ông thôn nhiều^^ lắm!

Hằng nghe được. một. người* nào đó nói

- Hôm nay sao ông thôn thương thẳng Huệ dữ vậy^^. không biết!

Vài hôm sau ở các đội đều^^ nghe cái chuyện. têu bà nấu bếp lên đưa thêm cho ông thôn một. gói quà. Ông thôn cất quà trong túi quần nhưng không ngờ cái túi quần vai đã mục. rách làm gói quà lọt. ra ống quần.

Thấy tình trạng. khốn khổ của đứa con tật. nguyên trong cuộc. sống hiên. tại, bà Hai nhất định. đi vùng kinh tế mới. Tới xứ sở mới mẻ này, mẹ con bà Hai, nhờ ơn trên cũng kiếm được. một.

mau^^ ray^^. Với sự cố gắng làm ăn của mọi người*, lại gặp. nơi chính quyền đang nới tay để

khuyến khích dân đến, gia đình Ha9ng cũng sống thoải mái hơn hẳn? khi làm đôi ở quê nhà.

Bà Hai mỗi ngày một. yêu^^, dân dân bà chỉ con có thể lo việc. cơm nước, giặt. rửa trong nhà.

Hung thì không biết ngày nào mới trở về được. Công việc. ray^^ bay^^ giờ hoàn toàn do tay

Hằng tính toán. Cũng may đất mới đã người*, Hằng cũng có dư ra chút đỉnh? để lo việc.

thăm nuôi chồng. Chú Huệ nhờ hợp. ăn bắp, ăn đầu. tha hồ, người* cũng khoẻ ra, có sức làm việc. dẻo dai trở lại Hằng siêng năng, cố gắng, chú Huệ cũng siêng năng cố gắng.

Một. hôm trời mưa lớn không đi làm được., Huệ ở nhà lục. lo soạn hết cái bao đựng. đồ đạc của mình, rồi đến chỗ Hằng đang ngồi bảo bắp:

- Chị Hằng, cho chị hết đây^^ này!

Huệ dúi vào tay Hằng một. nắm bạc. Hằng kinh ngạc mở ra coi thử. Tiên thời Bảo Đại có, tiên thời Ngô Đình Diệm. có, tiên thời đệ nhị Cộng. Hoà có, chỉ có may^^ đồng tiên đang lưu hành. Thì ra bao nhiêu năm nay, nhưng tiên được. lì xì chú Huệ vẫn dôn cất lại tất cả. Hằng nhìn nắm tiên mà xúc động. muốn rơi nước mắt'. Số tiên con dùng được. có thể mua được. may^^ cái kẹo

- Cảm ơn chú Huệ, nhưng tại sao chú lại cho tôi

- Tôi..tôi..muốn cho chị...

Hằng đem nắm tiên tới nói chuyện. cho bà Hai nghe Hai mẹ con cùng cười xót xà

Mấy ngày sau chú Huệ bỗng trở chứng. Nhiều lần đang làm cỏ chú bỗng chống cuốc đứng

nghĩ với vẻ thần thờ cả giờ. Hoặc. lúc đang tỉa giống gập cho kịp. vụ, chú cũng bỏ ngang tìm

dựa gốc cây ngồi nghỉ. Hằng rất lo lắng vì biến chứng lạ lùng đó. Có thể là Huệ sắp bị bệnh. hoan.

gì đây^^. Nếu Huệ bị bệnh. thật. thì quả là khổ nạn cho Hằng. Ray^^ cả mau^^ như thể này e

cũng phải bỏ hoang bờ. Tình trạng đó kéo dài cả mười ngày, nhưng Hằng vẫn để mặc Huệ,

không nói đến. Hằng cứ cặm cuoi lo công việc. một. cách nôn nóng. Thấy Hằng không nói gì, Huệ càng làm tới, tỏ ra lười hơn.

Sau cùng, một. lần quá nóng lòng vì công việc, Hằng nói:

- Nay chú Huệ, gắng ra làm thêm một. chốc nữa rồi về nghỉ sớm!

Huệ xách cuốc đi lại gần Hằng lam được. vài lát rồi ngừng lại nói với Hằng:

- Chị coi quần cho tôi ngó một. chút rồi tôi làm!

Lời nói bất ngờ của Huệ làm Hằng lặng người. Nàng sững sờ chốc lát mới lay lại được. bình tĩnh. Cố tạo ra một. vẻ vừa nghiêm nghị vừa giận. dữ, Hằng nói với Huệ:

- Chú nói vậy. tôi sẽ về mách với mẹ Hôm nay chú mệt. chú về nghỉ trước đi!

Huệ tỏ vẻ sợ sệt., im thin thít, cặm đầu cặm cổ làm cho đến tối.

Đêm đó về Hằng không ngủ được. Thật. sự Hằng không giận. Huệ một. chút nào. Hằng chỉ nghĩ mà thương cho Huệ Dù sao Huệ cũng là một. người đàn ông! Nếu như không có Hằng dính liú tới cuộc đời Huệ từ thuở nhỏ, Huệ đâu đến nỗi ra thân thể như vậy giờ! Có thể đó là do định mệnh, nhưng định. mệnh sao quá quái ác, mượn Hằng làm tác nhân! Và nếu không phải là định. mệnh. thì sao Trong làng xóm những người cùng tuổi với Huệ cũng nhiều. Ngoài một. số rủi ro hi sinh trong chiến tranh, số còn lại đều có một. mái ấm gia đình tương đối hạnh phúc. Niềm hạnh phúc lớn của con người là cảnh vợ chồng vui vẻ, mẹ cha, con cái sum vầy. Cao điêm? là khi có những đặng chạm. rắc rối ngoài đời, ấm ức trong lòng khó tỏ bày cùng ai, về nhà vợ chồng cùng nhau chia sẻ, rồi tìm hơi ấm của nhau!

Nghĩ tới Huệ, Hằng lại liên tưởng? tới đứa con trai của mình, thằng Thảo Thảo đang học. lớp năm và là học sinh xuất sắc nhất trường. Môn nào nó cũng giỏi một. cách lạ lùng. Kinh nghiệm qua bao năm làm nhà giáo, Hằng tin chắc con nàng cũng là một. trường hợp. khác thường. Cái chấn động tâm trí do Huệ gieo nơi Hằng ban chiều đã khơi lên cho Hằng một. điều mà lâu nay Hằng không để ý đến: Huệ ngày xưa sao giống thằng Thảo bây giờ như đúc vậy Cặp. mắt! nụ cười! Cái trí thông minh! Hằng càng thêm lo sợ Chữ tai liên với chữ tai một. vân! Lo sợ cho con, cho mình và càng thương cho thân phận Huệ Gần bốn chục tuổi, Huệ vẫn chưa biết gì về đàn bà! Hằng đang bị ám ảnh? bởi chữ tai chữ mệnh. Thấy người nằm đó biết sau thế nào! Nhưng ý nghĩ đó cứ hành hạ Hằng cho đến khi bà Hai thức dậy sau cơn... cơn...

Những ngày kế tiếp Huệ trở lại làm việc. chăm chỉ bình thường. Tuy vậy, Hằng bây giờ cũng luôn luôn cảnh giác để đối phó với những bất trắc. Hằng rất thông cảm Huệ, hiểu Huệ, thương Huệ như lòng người mẹ đối với đứa con. Hằng cũng nghĩ rất nhiều về môi hạnh phúc gia đình. Hằng tin chắc mình không bao giờ phạm lỗi lầm được. Nhưng Hằng rất lo sợ một. sự ứng xử vụng về của mình có thể làm cho mình mắc thêm một. nơi ân hận hoặc có thể gây nên những mối hiềm hận tị hận

Sự cảnh giác đề phòng của Hằng không thừa. Một. hôm hai chị em đang bày cơm ra sắp ăn trưa dưới bóng cây thì Huệ lại nói:

- Chị Hằng, chị coi quần cho tôi ngó một. chút đi! Một. chút thôi mà!

Hằng đứng phắt dậy, làm ra vẻ vô cùng giận. dữ:

- Chú ăn cơm cho hết đi rồi về! Từ nay chú đừng có đi làm với tôi nữa!

Nói xong Hằng vùng vằng xách cuốc đi làm chỗ khác. Huệ thay thế cũng không ăn. Chú ngồi ôm đầu khóc thút thít. Sau khi khóc cho đã, chú lại vác cuốc đi làm. Hằng thay tôi nghiệp. nhưng vẫn cố làm nghiêm, không lên tiếng, làm việc cho hết buổi chiều. Phần cơm của hai người hôm đó chôn chuốt. và kiến ruồi hương? hết...Tối đến, Hằng vẫn giữ một. vẻ năng. nề giả tạo, vác cuốc ra về. Huệ cũng lẳng? lẳng. về theo

Hằng lại trải qua một. đêm thức trắng khác. Không biết chuyện gì sẽ đến nữa đây! Bây giờ thì Hằng thật. sự lo sợ Khi sự thèm khát của con người bị dồn nén đến cùng cực. thì hậu quả thật. khó lường. Hằng định nói chuyện với bà Hai nhưng dật. dờ chưa dám. Hằng sợ bà Hai làm? cấm lộ chuyện ra thiên hạ suy đoán lung tung thì càng thêm phiền. Hằng phập. phồng lo sợ từng ngày, từng giờ. Mối buồn? chiều Hằng lo về sớm hơn trước kia nhiều, dù công việc cũng không dám làm gắng nữa.

Rồi một. lần giữa nửa chiều Huệ lại trở chứng. Hằng làm mắt. giận thì Huệ lại gục đầu khóc thê thảm? thiết. Muốn cho Huệ sợ mà chưa, Hằng vùng vằng làm như không chịu được nữa, bỏ về. Cứ tình trạng này thì khó yên tâm rồi. Thế nào rồi cũng xảy chuyện không hay Những ý nghĩ quay cuồng rồi bù đầu óc khiến Hằng về đến trước nhà mình mà vẫn chưa hay

- Ba về rồi má ơi!

Tiếng kêu sung sướng của hai đứa trẻ làm Hằng như vừa tỉnh giấc mộng. Người đàn ông gay nhom đang tươi cười tiến lại phía Hằng. Trong cơn xúc động, Hằng phóng tới ôm Hùng và khóc nức nở. Khi buông Hùng ra, Hằng chợt thay Huệ con đang vác cuốc đứng nhìn hai người ngay đại sững sờ... Hùng vội chạy lại nắm tay Huệ cùng đi vào nhà.

Sự trở về của Hùng như một. phép màu đã xóa sạch trơn những nỗi lo sợ của Hằng. Không khí gia đình trở nên đầm ấm hơn nhiều. Trong những giờ phút tràn trề hạnh phúc mỗi kẻ má áp

bên người chồng sau một. thời gian xa vắng, nhiều^` lúc Hằng chờ. chanh. lòng nghĩ tới Hui Hui cũng~ là một. người đàn ông. Hui cũng~ có tình^` cam?, cũng có ước mơ, cũng có thèm khát. Thế mà đến giờ này, gần bốn mươi tuổi, Hui vẫn~ chưa biết^` đàn bà là thế nào. Đêm đêm Hui vẫn~ nằm^` cheo queo một. mình^`! Nếu không gặp. Hằng thì đời Hui đau^` đến nơi^`! Với sự thông minh tốt^` chúng, đời Hui sẽ huy hoàng biết^` mấy nếu^` không có tai nạn xảy ra! Những ý nghĩ ấy^` cứ day vò Hằng mãi. Một. hôm Hằng thủ thỉ:

- Nay anh, anh có biết^` nhà chứa chỗ nào không?

Hùng ngạc. nhiên nhòm người ngồi day^`.

_ Em hỏi làm gì vậy^`? Không lẽ em nghĩ anh đi lại những nơi ấy^` à?

- Không đâu^`. Anh bình^` tĩnh~ em nói chuyện này cho anh nghe..

Một. buổi chiều^`, Hùng tự tay tắm rửa thật. kỹ cho Hui Sáng hôm sau Hui mặc bộ đồ mới nhất^` để đi chơi phố huyện với Hùng. Hùng đã chuẩn^` bị sẵn~ liệu^` thuốc phòng bệnh. cho Hui, dắt^` Hui vào một. tiệm ăn khá sang cho Hui ăn uống thoả thích trước khi nếm mùi đời. Hai người bạn của Hùng đi theo cứ khúc khúc cười, tình nghịch gợi ý với Hui Hui nghe lời họ có vẻ thích thú nhưng không giấu^` nơi^` về bên~ lên.

Hui bước về nhà với vẻ hả hê lắm. Hằng mỉm~ cười hỏi :

- Chú Hui bữa nay đi phố làm gì thế ? Có vui không?

Hui hân hoan trả lời:

- Ừ, ừ, Vui lắm! Vui lắm! Thích lắm!

Hùng bước vô theo sau nghe Hui nói cũng~ cười thích thú:

- Nắng lau^` ngay gặp. mưa mà! Tuần sau đi nữa nghe chú Hui! Chịu không?

- Ừ, ừ, thiệt hả! Tuần sau anh dắt tôi đi tiếp^` nữa nghe! Tôi chịu !

- Vậy thì từ giờ chú Hui phải tự tắm rửa đi đó !

Hui đi về chỗ mình^` để nghỉ. Hùng cũng vô phòng riêng thay đồ. Hằng bước vô theo tum? tim? cười hỏi chồng:

- Kết quả mỹ mãn~ anh há! Chắc chú ấy^` .... thích lắm nhỉ ! Anh có cần? thận lo cho chú ấy^` không? Không chừng rước bệnh về thì khổ!

- Yên trí. Chú ấy có được người chị dâu như em không lẽ lại có ông anh tôi vô trách nhiệm! Thay mặt cho chú Hui, anh thành thật cam^` ơn em vạn bội Em là người đàn bà cao thượng nhất^` đời!

Hằng nhìn chồng âu yếm:

- Anh biết không! Đó là số tiền em dành^` dụm trừ sắm cho anh bộ tông đơ để đi hớt^` tóc dạo đỡ nhọc cái thân. Dừng cho ông em roi^` thì ông anh ráng chịu thôi Bây giờ anh lại hứa đùa tuần sau đi nữa, lỡ chú ấy^` đòi đi nữa thiệt. thì làm sao

- Ô, nếu em mà thay^` được cái vẻ hả hê, sung sướng của chú ấy sau khi lâm cuộc, có cho thêm nữa cũng~ không tiếc...Thôi, giờ tới phiên mình!

Cả hai vợ chồng cùng cười

Ngay sáng hôm sau ngày đi phố huyện về, Hui bị nhiễm sốt rét. Trong đời Hui, gần^` như chưa hề một. lần đau ốm đáng kể. Cả nhà đều tưởng chỉ sốt qua loa như mọi lần, không ngờ đến buổi tối thì cơn sốt^` tăng kịch liệt. Vợ chồng Hùng đưa Hui ra trạm xá nhưng nơi này thuốc men thiếu, phải cấp^` giấy chuyển về bệnh viện huyện.

Số phận hẩm hiu, Hui được đưa tới bệnh viện, nhưng vì Hùng không chuẩn bị đủ tiền đóng viện phí nên bệnh viện cương quyết không cho nhập. Trong khi đang dùng dằng chờ đợi chạy tiền qua cửa thủ tục thì Hui mất.

Hui ra đi bất ngờ như một người lính trận. Hằng đã khóc cho người em chồng con^` thống thiết hơn cả bà Hai, mẹ của người chết^`.

Chuyện mờ mà xong xuôi, Hùng tâm sự với Hằng:

- Chú ấy^` mất^` coi như là số mệnh đi Dù sao mình cũng còn có chút an ủi là trong những ngày cuối đời của chú ấy^`, mình đã cho chú ấy thoả mãn~ một. vài ước muốn.

Hằng buồn bã lắc đầu:

- Không, chính vì cái đó mà em ân hận thêm. Biết^` đau^` chính vì việc đó làm cho bệnh chú ấy^` phát ra Cũng có thể, vợ chồng mình đã tiếp^` tay huỷ hoại cái đồng trinh của chú ấy, khiến chú ấy^` không được lên thiên đường!

Ngô Viết Trọng